

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 15, 2014

Nummer 15, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:960](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:963](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:964](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:952](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:969](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:957](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:974](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:962](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:976](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:961](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:959](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:956](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:972](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:955](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:965](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:975](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:973](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:971](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:977](#) 22-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:966](#) 22-04-2014

RECHTSPRAAK

Verklaring – Het hof zal de verklaring van medeverdachte [betrokkene 4] over het bezoek van [betrokkene 5] en een andere, blonde man die verdachte zou zijn geweest, niet meenemen in het bewijs tegen verdachte, zodat het hof niet zal ingaan op het verweer dat de raadsman hieromtrent heeft gevoerd.

Het middel behelst de klacht dat de motivering van de bewezenverklaring innerlijk tegenstrijdig is, althans niet naar de eis van de wet met redenen is omkleed, omdat het hof de verklaring die de medeverdachte [betrokkene 4] bij de politie op 29 september 2009 heeft afgelegd als bewijsmiddel heeft gebruikt, hoewel het hof heeft overwogen die verklaring van [betrokkene 4] niet tot bewijs tegen de verdachte te zullen bezigen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bestreden uitspraak houdt in:

‘Overweging met betrekking tot het bewijs

Het hof zal de verklaring van medeverdachte [betrokkene 4] over het bezoek van [betrokkene 5] en een andere, blonde man die verdachte zou zijn geweest, niet meenemen in het bewijs tegen verdachte, zodat het hof niet zal ingaan op het verweer dat de raadsman hieromtrent heeft gevoerd.’

Het middel klaagt terecht dat het bezigen als bewijsmiddel van de onder 2.3 weergegeven verklaring die de medeverdachte [betrokkene 4] bij de politie heeft afgelegd, in strijd is met de onder 2.4 weergegeven overweging van het hof dat die verklaring van de medeverdachte [betrokkene 4] niet tot bewijs tegen de verdachte zal worden gebezigd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:969

Zaaknummer: 12/05071

Wetsartikelen: 339 Sv en 342 Sv

RECHTSPRAAK

Poging doodslag – Het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte door de in de bewezenverklaring bedoelde gedragingen willens en wetens de aanmerkelijke kans op de dood van [betrokkene 1] heeft aanvaard, is niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof over de aard en de gevolgen van de verwondingen niet meer heeft vastgesteld dan hetgeen in bewijsmiddel 3 is weergegeven, zonder dat uit 's hofs overwegingen kan worden afgeleid welke risico's op de dood de gedragingen van de verdachte in het leven hebben geroepen. Het middel slaagt.

Het middel klaagt dat het in de zaak met parketnummer 08-710725-10 bewezenverklaarde (voorwaardelijk) opzet niet uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan volgen.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

'Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadvrouw van de verdachte aldaar het woord gevoerd overeenkomstig de aan het proces-verbaal gehechte pleitnota. (...)

De Hoge Raad heeft op 1 november 2011 (LJN: BT1871) een arrest gewezen waarin zij overweegt:

Het kennelijke oordeel van het Hof dat de verdachte door de in de bewezenverklaring bedoelde messteken in de rug en in de achterzijde van het rechterbovenbeen willens en wetens de aanmerkelijke kans op de dood van E. S. heeft aanvaard, is niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid in welk deel van de rug het slachtoffer is gestoken en evenmin met welke kracht de bewezenverklaarde steken zijn toegebracht, terwijl het Hof over de aard van de verwondingen niet meer heeft vastgesteld dan het gapende scherpgerande wonden betrof.

De Hoge Raad geeft aldus aan dat niet elk steken in de rug automatisch een aanmerkelijke kans op de dood oplevert, maar dat het onder meer van belang is waar en met welke kracht er is gestoken.

De rechtbank Roermond heeft op 6 mei 2009 (LJN: BI3600) de navolgende uitspraak gewezen:

Verdachte heeft bij de politie en ter terechtzitting verklaard, dat hij [slachtoffer] twee keer met een (vlees)mes heeft gestoken. Het betreft een mes met een zilveren lemmet van circa 14 centimeter.

De rechtbank stelt voorop dat het hanteren van een mes met een lemmet van 14 centimeter naar de uiterlijke verschijningsvorm een geschikt middel kan zijn om iemand van het leven te beroven. (...)

Voor het aannemen van voorwaardelijk opzet, in casu op de dood, moet onder andere in elk geval sprake zijn van een minst genomen aanmerkelijke kans of mogelijkheid dat dit gevolg (de dood) daadwerkelijk zal intreden. (...)

De rechtbank kan zich op grond van de gebrekkige informatie met betrekking de feitelijke toedracht en de omstandigheden van het geval geen oordeel vormen of er in dit geval sprake is geweest van een aanmerkelijke kans of mogelijkheid dat het gevolg, de dood van [slachtoffer], daadwerkelijk zou intreden. De rechtbank acht de waarneming van de verbalisanten dat zij "twee inkepingen" op de schouders [slachtoffer] hebben waargenomen volstrekt onvoldoende om op grond van die waarneming alleen te komen tot het oordeel dat er dus sprake geweest van een aanmerkelijke kans dat [slachtoffer] het leven zou laten. Immers hieruit valt niet af te leiden hoe groot het risico was dat vitale lichaamsdelen van het slachtoffer konden worden geraakt. Meer in het bijzonder ontbreekt inzicht in de positie van verdachte en het slachtoffer ten tijde van het steken. De verdachte moet derhalve van dit onderdeel van het ten laste gelegde worden vrijgesproken.

Oom [betrokkene 1] kan niet verklaren hoe hij en cliënt stonden ten tijde van het steken.

Uit de medische verklaring in de onderhavige zaak blijkt dat snel medisch ingrijpen niet geboden was. Als gevolg van de steken met het mes zijn er geen vitale organen van oom [betrokkene 1] geraakt. De vraag of de kans aanmerkelijk was dat er vitale lichaamsdelen zouden worden geraakt, wordt in de medische verklaring niet beantwoord.

Op de foto's op pagina 70 van het eindproces-verbaal is te zien dat er sprake is van een oppervlakkige snede van twee centimeter bovenaan het schouderblad en van twee sneden op

de arm. Cliënt had weliswaar een groot mes bij zich, maar is door zijn ervaring als slager behept hoe je iemand met een mes kunt doden en derhalve ook hoe je juist niet de fatale plekken raakt.

Dit doe je bijvoorbeeld niet door iemand met een scherpe punt een aantal keren te snijden in de arm en op het schouderblad, waardoor kleine sneden ontstaan.

De meest fatale plekken zijn de keel, het hart en de buikstreek.

Cliënt is bij deze plekken niet (...) in de buurt geweest, noch heeft hij de aanmerkelijke kans aanvaard dat hij hier wel in de buurt zou komen met het mes.

Cliënt heeft niet per toeval slechts vrij gering letsel toegebracht.

Hij heeft niet ongecontroleerd uitgehaald. Hij heeft uiteindelijk - zonder het mes - voorkomen dat zijn oom zich kon bewapenen door zijn oom met zijn vlakke hand tegen het hoofd te slaan.

Dit gebeurde niet op een wijze waardoor blijvend hersenletsel zou ontstaan, laat staan dat zijn oom het leven zou laten.

Ook hiermee is dus niet de aanmerkelijke kans door cliënt aanvaard dat oom [betrokkene 1] zou komen te overlijden.

Te meer heeft cliënt deze kans niet aanvaard door vervolgens direct bij aankomst in de woning van [betrokkene 5] een ambulance te bellen om de nodige zorg voor zijn oom te bewerkstelligen.

De mededelingen die cliënt na zijn aanhouding volgens het proces-verbaal van bevindingen aan de politie zou hebben gedaan betreffende doodsverwensingingen aan het adres van zijn oom, moeten gezien worden als uiting van jarenlang opgekropte frustraties en niet als een uiting van zijn opzet op dat moment.

Bij de eerste verhoren heeft cliënt ook steeds naar de gezondheid van zijn oom [betrokkene 1] geïnformeerd. De verhorende agenten beschrijven dat cliënt zichtbaar opgelucht was toen hij hoorde dat zijn oom niet in levensgevaar verkeerde.

Gelet op het voorgaande verzoek ik uw hof om de conclusie van de rechtbank over te nemen en cliënt wederom vrij te spreken van het primair tenlastegelegde."

Het kennelijke oordeel van het Hof dat de verdachte door de in de bewezenverklaring bedoelde gedragingen willens en wetens de aanmerkelijke kans op de dood van [betrokkene 1]

heeft aanvaard, is niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het Hof over de aard en de gevolgen van de verwondingen niet meer heeft vastgesteld dan hetgeen hiervoor in bewijsmiddel 3 is weergegeven, zonder dat uit 's Hof's overwegingen kan worden afgeleid welke risico's op de dood de gedragingen van de verdachte in het leven hebben geroepen. Het middel slaagt.'

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in zaak 08-710725-10 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:975

Zaaknummer: 13/00512

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafmotivering – Artikel 359 lid 6 Sv noopt het hof niet tot nadere motivering van de op artikel 14c Sr steunende bijzondere voorwaarde. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Het middel klaagt dat het hof de beslissing tot het stellen van de bijzondere voorwaarde tot opnemning in een zorginstelling ontoereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel klaagt dat het hof het motiveringsvoorschrift van artikel 359 lid 6 Sv heeft geschonden, kan het niet tot cassatie leiden. Die bepaling noopte het hof niet tot nadere motivering van het stellen van de onderhavige, op artikel 14c lid 2, aanhef en onder 10°, Sr steunende bijzondere voorwaarde.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. In het licht van het verhandelde ter terechtzitting en hetgeen de raadsman van de verdachte omtrent de strafoplegging heeft aangevoerd, heeft het hof de strafoplegging toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:973

Zaaknummer: 13/00440

Wetsartikelen: 14c Sr en 359 lid 6 Sv

RECHTSPRAAK

Verschijsning verdachte – Ingevolge artikel 509d Sv kan de rechter, indien de verdachte niet ter terechtzitting is verschenen, een bevel tot medebrenging van de verdachte als bedoeld in artikel 495a lid 2 Sv achterwege laten indien de persoonlijke verschijsning van de verdachte ‘noch noodzakelijk noch gewenst is’. Blijkens de in 2.5 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat op grond van de daarin genoemde bijzondere omstandigheden een bevel tot medebrenging van de verdachte achterwege moet worden gelaten. Aldus heeft het hof niet het juiste criterium toegepast. De beslissing van het hof is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de motivering van de beslissing van het hof dat niet de medebrenging van de verdachte wordt gelast en dat het onderzoek ter terechtzitting niet wordt aangehouden tot een nadere terechtzitting.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel heeft terecht tot uitgangspunt genomen dat de in 2.3 onder (vii) vermelde beslissing van het hof tot gevolg heeft dat onder andere artikel 495a Sv van toepassing is. Het eerste lid van dat artikel houdt in dat de verdachte verplicht is in persoon ter terechtzitting te verschijsnen. Ingevolge artikel 509d Sv kan de rechter, indien de verdachte niet ter terechtzitting is verschenen, een bevel tot medebrenging van de verdachte als bedoeld in artikel 495a lid 2 Sv achterwege laten indien de persoonlijke verschijsning van de verdachte ‘noch noodzakelijk noch gewenst is’. Blijkens de in 2.5 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat op grond van de daarin genoemde bijzondere omstandigheden een bevel tot medebrenging van de verdachte achterwege moet worden gelaten. Aldus heeft het hof niet het juiste criterium toegepast. De beslissing van het hof is daarom ontoereikend gemotiveerd. Voor zover het middel daarover klaagt, is het gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof ’s-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:955

Zaaknummer: 12/02608

Wetsartikelen: 509a, c eb d Sv en 495a Sv

RECHTSPRAAK

Witwassen – Het hof heeft met de overweging dat artikel 42obis lid 1 onder a Sr moet worden beschouwd als een voortdurend delict, tot uitdrukking gebracht dat het verbergen of verhullen als bedoeld in die bepaling ook ziet op het verborgen en verhuld houden, en derhalve op gedragingen waardoor het verborgen of verhuld zijn voortduurt, zodat het tenlastegelegde feit ook te X kan zijn gepleegd. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het eerste middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat het bewezenverklaarde feit te Drachten is gepleegd, onder meer omdat artikel 42obis lid 1 onder a Sr moet worden beschouwd als een voortdurend delict.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Namens verdachte is ter zitting van het hof voorts aangevoerd dat niet kan worden bewezen dat verdachte het ten laste gelegde in Drachten heeft gepleegd. Dat zal hooguit in het buitenland kunnen zijn gebeurd, maar dienaangaande heeft Nederland geen rechtsmacht.

De raadsman heeft voorts de vraag opgeworpen of de handelingen die verdachte heeft verricht wel kunnen worden gekwalificeerd als het verbergen en/of verhullen van de werkelijke aard, herkomst, vindplaats, vervreemding of verplaatsing, zoals beschreven in artikel 42obis van het Wetboek van Strafrecht.

Het delict, strafbaar gesteld in artikel 42obis lid 1 onder a van het Wetboek van Strafrecht, moet worden beschouwd als voortdurend delict. Dit brengt mee dat hier dit feit ook door verdachte kan worden gepleegd in Drachten, indien zij ook daar de werkelijke aard, de herkomst, de vervreemding en/of de verplaatsing verbergt en/of verhult, althans verbergt en/of verhult wie de rechthebbende op een voorwerp was en/of dat voorwerp voorhanden heeft, terwijl zij weet dat het voorwerp afkomstig is uit misdrijf.

Uit het proces-verbaal van bevindingen op pagina's 223 en 224 volgt dat verbalisanten op 24 mei 2011 in Drachten in de rode VW Transporter twee boodschappentassen met daarin

kleding hebben aangetroffen. In die kleding werden in de zakken van een viertal broeken meerdere van misdrijf afkomstige iPhones aangetroffen. Een van deze iPhones was verpakt in een sok. Uit de verklaring van verdachte volgt dat zij deze iPhones in Denemarken in de kleding heeft verstopt. Het hof overweegt dat het in deze situatie niet anders kan zijn dan dat met die handelingen is bedoeld de herkomst en verplaatsing van de iPhones te verhullen. Deze situatie heeft verdachte ook doen voortbestaan in Drachten. Gelet hierop heeft verdachte zich in Drachten schuldig gemaakt aan witwassen.

Het hof heeft met de overweging dat artikel 420bis lid 1 onder a Sr moet worden beschouwd als een voortdurend delict, tot uitdrukking gebracht dat het verbergen of verhullen als bedoeld in die bepaling ook ziet op het verbergen en verhuld houden, en derhalve op gedragingen waardoor het verbergen of verhuld zijn voortduurt, zodat het tenlastegelegde feit ook te Drachten kan zijn gepleegd. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt in zoverre.

Het tweede middel klaagt onder meer dat het hof het bewezenverklaarde ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft gekwalificeerd als witwassen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft ten laste van de verdachte bewezenverklaard – kort gezegd – het verbergen en/of verhullen van de herkomst en de verplaatsing van mobiele telefoons, terwijl zij wist dat deze mobiele telefoons van misdrijf afkomstig waren. Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat deze mobiele telefoons deels uit eigen misdrijf afkomstig waren. Het hof heeft het bewezenverklaarde feit gekwalificeerd als witwassen.

Aan het middel ligt de opvatting ten grondslag dat de recente rechtspraak van de Hoge Raad met betrekking tot de nadere motiveringseisen van het oordeel dat sprake is van witwassen in het geval dat de verdachte een uit enig door hemzelf begaan misdrijf afkomstig voorwerp heeft verworven of voorhanden heeft gehad, ook betrekking heeft op het bewezenverklaarde verbergen en verhullen als bedoeld in artikel 420bis lid 1 onder a Sr. Die opvatting is onjuist (vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:716, r.o. 3.4.1.). Het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde kan worden gekwalificeerd als witwassen, geeft dan ook niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. In zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:956

Zaaknummer: 12/04564

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing aanhoudingsverzoek – Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging. Uit 's hofs motivering van de afwijzing van het verzoek blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt. Het verzoek is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak ter terechtzitting teneinde de in Malta verblijvende verdachte bij zijn berechting aanwezig te laten zijn.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Uit 's hofs motivering van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt, terwijl het ook niet is ingegaan op hetgeen aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag is gelegd. Daarom is de afwijzing van het verzoek door het hof ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep

opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:972

Zaaknummer: 13/00305

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Vordering benadeelde partij – Voor zover het middel bedoelt te klagen dat de verdachte tot geen hogere schadevergoeding is gehouden dan tot het bedrag dat hij door het bewezenverklaarde misdrijf heeft verworven, miskent het dat het hier niet gaat om de toepassing van artikel 36e Sr, maar om de toepassing van artikel 36f Sr. Ook voor het overige faalt het middel, nu het oordeel van het hof niet blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de vordering van de benadeelde partij, voor zover het de gevorderde schade met betrekking tot het weggenomen geld betreft, ten onrechte geheel heeft toegewezen, althans die toewijzing onvoldoende begrijpelijk heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel bedoelt te klagen dat de verdachte tot geen hogere schadevergoeding is gehouden dan tot het bedrag dat hij door het bewezenverklaarde misdrijf heeft verworven, miskent het dat het hier niet gaat om de toepassing van artikel 36e Sr, maar om de toepassing van artikel 36f Sr. Ook overigens faalt het middel, nu het oordeel van het hof niet blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de concrete omstandigheden van het geval bepalend zijn voor de beantwoording van de vraag of voldoende verband bestaat tussen het bewezenverklaarde handelen (in dit geval: witwassen van € 9.500) en de door de benadeelde partij geleden schade om te kunnen aannemen dat deze door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden, terwijl het hof in dit verband onder meer heeft vastgesteld dat de verdachte kon beschikken over een geldbedrag van € 30.000 dat op illegale wijze was afgeschreven van de rekening van de benadeelde partij.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:959

Zaaknummer: 12/04074

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Belediging – Het kennelijke oordeel van het hof dat de bewezenverklaarde uitlatingen ter kennis van het publiek zijn gebracht, geeft niet blijk van een onjuiste opvatting van het delictsbestanddeel ‘zich in het openbaar uitlaten’ als bedoeld in artikel 137c Sr.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 1, 2, 3, 4 en 5 tenlastegelegde ten aanzien van het delictsbestanddeel ‘in het openbaar’ onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het kennelijke oordeel van het hof dat de bewezenverklaarde uitlatingen ter kennis van het publiek zijn gebracht, geeft niet blijk van een onjuiste opvatting van het delictsbestanddeel ‘zich in het openbaar uitlaten’ als bedoeld in artikel 137c Sr. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt tegen de achtergrond van het vorenoverwogene in het bijzonder in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de ongevraagd toegestuurde e-mailberichten door de verdachte zijn verspreid onder een groot aantal publieke personen uit de Tweede Kamer, politieke partijen, redacteuren van praatprogramma’s, advocaten, pers, televisieomroepen en andere organisaties, terwijl uit de gebezigde bewijsmiddelen onmiskenbaar volgt dat deze e-mailberichten door hun inhoud niet een min of meer vertrouwelijk karakter hebben en deze e-mailberichten gelet op de hoedanigheid van de geadresseerden geëigend zijn om bekend te raken buiten de kring van personen tot wie de berichten rechtstreeks waren gericht. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Opmerking verdient nog dat het doen van discriminatoire uitlatingen met het opzet dat zij worden geopenbaard in het – zich hier niet voordoende – geval dat deze niet ter kennis van het publiek zijn gebracht als hiervoor bedoeld in beginsel kan worden beschouwd als een strafbare poging tot het begaan van het delict van artikel 137c Sr.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:952

Zaaknummer: 12/05369

Wetsartikelen: 137c Sr

RECHTSPRAAK

Bedreiging – Het hof, dat blijkens zijn onder 2.2.3 weergegeven overweging in het midden heeft gelaten of de verdachte met een mes dan wel met een iPhone heeft gezwaaid, heeft geoordeeld dat door het opzettelijk dreigend met een voorwerp, op (korte) afstand van de keel en/of het hoofd van [betrokkene 1] zwaaien en daarbij bezigen van de woorden ‘wat moet je dan’ bij [betrokkene 1] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij zwaar lichamelijk letsel kon oplopen.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onvoldoende met redenen is omkleed, nu uit 's hofs bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte [betrokkene 1] heeft bedreigd met zware mishandeling.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met zware mishandeling is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de bedreigde in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659, NJ 2005/448).

Het hof, dat blijkens zijn onder 2.2.3 weergegeven overweging in het midden heeft gelaten of de verdachte met een mes dan wel met een iPhone heeft gezwaaid, heeft geoordeeld dat door het opzettelijk dreigend met een voorwerp, op (korte) afstand van de keel en/of het hoofd van [betrokkene 1] zwaaien en daarbij bezigen van de woorden ‘wat moet je dan’ bij [betrokkene 1] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij zwaar lichamelijk letsel kon oplopen.

Dit oordeel is niet toereikend gemotiveerd, nu uit de bewijsvoering niet zonder meer kan worden afgeleid dat de bedreiging door de verdachte van dien aard was dat bij [betrokkene 1] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij daadwerkelijk zou worden mishandeld en dat hij daarbij zwaar lichamelijk letsel kon oplopen. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:961

Zaaknummer: 13/00534

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsminimum – In het onderhavige geval kan niet worden gezegd dat de tot het bewijs gebezigde verklaring van de aangeefster onvoldoende steun vindt in het overige bewijsmateriaal, in aanmerking genomen dat de eveneens tot het bewijs gebezigde verklaring van [betrokkene 1] onder meer inhoudt dat de aangeefster tijdens haar zwangerschap niet alleen huilend, maar ook verkramppt en met haar handen op haar buik aan de voordeur stond. Voor zover het middel klaagt dat sprake is van schending van artikel 342 lid 2 Sv kan het dan ook niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt over de motivering van het onder 2 bewezenverklaarde, voor zover inhoudende dat de verdachte in de maand januari 2009 te Oosterhout of te Weert [slachtoffer] tegen haar buik heeft gestompt, terwijl zij zwanger was, waardoor zij pijn heeft ondervonden.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Volgens artikel 342 lid 2 Sv – dat de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan – kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de door één getuige gereleveerde feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daaromtrent slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de in cassatie aan te leggen toets of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452, NJ 2010/515).

In het onderhavige geval kan niet worden gezegd dat de tot het bewijs gebezigde verklaring

van de aangeefster [slachtoffer] onvoldoende steun vindt in het overige bewijsmateriaal, in aanmerking genomen dat de eveneens tot het bewijs gebezigde verklaring van [betrokkene 1] onder meer inhoudt dat de aangeefster tijdens haar zwangerschap niet alleen huilend, maar ook verkrampt en met haar handen op haar buik aan de voordeur stond. Voor zover het middel klaagt dat sprake is van schending van artikel 342 lid 2 Sv kan het dan ook niet tot cassatie leiden.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:957

Zaaknummer: 12/04225

Wetsartikelen: 342 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening – Nu de aanvraag op dezelfde gronden steunt die in ECLI:NL:HR:2012:BY5685 ongenoegzaam zijn geoordeeld, kan zij niet worden ontvangen.

De Hoge Raad beoordeelt de aanvraag tot herziening als volgt. De aanvraag berust – net als de eerste aanvraag tot herziening, die heeft geleid tot het afwijzende arrest van de Hoge Raad van 11 december 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY5685 – op een verklaring van de broer van de aanvrager. In de kern genomen komen beide verklaringen erop neer dat de broer betoogt dat de aanvrager niet betrokken is geweest bij de gijzeling waarvoor hij is veroordeeld. Weliswaar zijn er verschillen tussen die verklaringen – de tweede verklaring bevat meer details dan de eerste en ook een tweede motief voor de beweerdelijke leugen – maar daaraan gaat de Hoge Raad voorbij omdat details noch motieven steun vinden in voldoende betrouwbare feiten en omstandigheden.

Nu de aanvraag op dezelfde gronden steunt die in evengemeld arrest ongenoegzaam zijn geoordeeld, kan zij niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:962

Zaaknummer: 13/05216

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Onttrekking aan pandrecht – Het hof heeft geoordeeld dat de handeling van de verdachte, te weten het zonder toestemming van [A] op eigen naam overschrijven van de aan [D] in eigendom toebehorende auto – waaruit het hof kennelijk, mede gelet op de e-mail van 20 december 2009, heeft afgeleid dat ook de eigendom van de auto aan de verdachte is overgedragen –, ertoe strekte de parate executie van het ten behoeve van [A] op deze auto gevestigde stil pandrecht te beletten, en deze auto aldus te ‘onttrekken aan het pandrecht’ als bedoeld in artikel 348 lid 1 Sr. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof aan de in de bewezenverklaring voorkomende zinsnede dat de verdachte ‘een personenauto (...) heeft onttrokken aan het pandrecht’ een onjuiste uitleg heeft gegeven, althans dat het hof zijn oordeel dienaangaande ontoereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 348 lid 1 Sr luidt: ‘Hij die opzettelijk zijn eigen goed of, ten behoeve van degene aan wie het toebehoort, een hem niet toebehorend goed onttrekt aan een pandrecht, een retentierecht of een recht van vruchtgebruik of gebruik van een ander, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste een jaar en zes maanden.’

De wetsgeschiedenis van het Wetboek van Strafrecht houdt met betrekking tot artikel 348 Sr in: ‘Het artikel strekt tot bescherming der regten van pand, terughouding, vruchtgebruik en gebruik.’ Gelet op genoemde strekking dient onder ‘onttrekken van een goed’ aan een in artikel 348 lid 1 Sr genoemd recht, niet alleen te worden verstaan een handeling die ten gevolge heeft dat het desbetreffende recht niet langer uitgeoefend kan worden, maar ook een handeling die ertoe strekt de uitoefening van dat recht te beletten.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat:

- bij notariële akte van 8 juni 2009 een (stil) pandrecht is gevestigd op een aan Stichting [D] ([D]) in eigendom toebehorende personenauto ten gunste van [A] BVBA ([A]), tot zekerheid van een door [B] B.V. ([B]) aan [A] verschuldigde geldsom;
- bij de vestiging van het pandrecht werden zowel [D] als [B] vertegenwoordigd door de verdachte;
- aangezien [B] in gebreke bleef met de betaling van haar schuld, [A] een deurwaarder heeft ingeschakeld teneinde de in pand gegeven auto tot zich te nemen en te executeren;
- op 15 december 2009 de verdachte aan deze deurwaarder heeft toegezegd dat het resterende bedrag van de schuld in twee termijnen, te weten op 18 december 2009 en op 31 december 2009 zou worden voldaan;
- betaling op 18 december 2009 is uitgebleven;
- op 19 december 2009 de verdachte het kenteken van de in pand gegeven auto op zijn naam heeft laten registreren;
- bij e-mail van 20 december 2009 de verdachte namens [B] aan de deurwaarder en aan [A] heeft bericht dat de betalingsregeling niet zal worden nagekomen, dat de in pand gegeven auto niet meer eigendom is van [D] en dat [D] daarom niet kan meewerken aan de executie van die auto tot verhaal van de vordering van [A] op [B].

Het hof heeft geoordeeld dat de handeling van de verdachte, te weten het zonder toestemming van [A] op eigen naam overschrijven van de aan [D] in eigendom toebehorende auto – waaruit het hof kennelijk, mede gelet op de e-mail van 20 december 2009, heeft afgeleid dat ook de eigendom van de auto aan de verdachte is overgedragen –, ertoe strekte de parate executie van het ten behoeve van [A] op deze auto gevestigde stil pandrecht te beletten, en deze auto aldus te ‘onttrekken aan het pandrecht’ als bedoeld in artikel 348 lid 1 Sr. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 13 mei 2014 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:965

Zaaknummer: 12/01685

Wetsartikelen: 348 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Uitdrukkelijk onderbouwd standpunt – Hetgeen door de raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht met betrekking tot de betrouwbaarheid van de verklaringen van [getuige 1] en [getuige 2] kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie, ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door de gewraakte verklaringen voor het bewijs te gebruiken, maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de betrouwbaarheid van tot het bewijs gebezigde verklaringen van [getuige 1] en [getuige 2].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Hetgeen door de raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht met betrekking tot de betrouwbaarheid van de verklaringen van [getuige 1] en [getuige 2] kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie, ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door de gewraakte verklaringen voor het bewijs te gebruiken, maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:966

Zaaknummer: 12/04630

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Beklag en beslag – De toe te passen maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit (vgl. HR 7 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:38, NJ 2014/66).

Het middel klaagt over de motivering door de rechtbank van de gegrondverklaring van het door de klagster ingediende klaagschrift.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In cassatie moet ervan worden uitgegaan dat het gaat om een op de voet van artikel 94a Sv onder de klagster gelegd beslag op het in de bestreden beschikking genoemde vermogensrecht.

Bij de beoordeling van een klaagschrift tegen zo een beslag dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake is van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klagster, als verdachte, een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij deze maatstaf heeft aangelegd. Daarom is de bestreden beschikking ontoereikend gemotiveerd.

De toe te passen maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit (vgl. HR 7 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:38, NJ 2014/66).

Indien de rechtbank met haar overweging dat zij ‘gelet op alle omstandigheden van oordeel [is] dat de persoonlijke belangen van klagster prevaleren boven het strafvorderlijk belang’,

het oog erop heeft dat de voortzetting van het beslag niet in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit heeft zij dat oordeel niet ontoereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:977

Zaaknummer: 13/03113

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Noodweerexces – In zijn overwegingen ligt besloten dat het hof slechts de vernieling van de autoruit heeft aangemerkt als een wederrechtelijke aanranding die voor de beoordeling van het beroep op noodweerexces van belang is. Zonder nadere motivering valt echter niet in te zien waarom het kort daarvoor door [betrokkene 1] tegen de auto en tegen (onder anderen) de verdachte gebruikte geweld niet ook kan worden aangemerkt als een wederrechtelijke aanranding. Mede daarom is de overweging van het hof dat ‘de reactie van de verdachte (...) zodanig disproportioneel [is] dat hem geen beroep op noodweerexces toekomt’ niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweerexces.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat er in de aanloop naar de in de bewezenverklaring onder 1 en 2 omschreven aanrijding een ontmoeting was tussen de verdachte met zijn vrienden en een andere groep personen waarvan [betrokkene 1] en [betrokkene 2] deel uitmaakten. De ontmoeting vond plaats – aldus 's hofs vaststellingen – naar aanleiding van het vragen van de weg door de inzittenden van de auto waarin de verdachte zich bevond, aan de groep van [betrokkene 1] en [betrokkene 2], en ontaardde in geweld doordat iemand uit laatstbedoelde groep tegen de auto schopte, de inzittenden hiervan uitstapten en een vechtpartij ontstond, waarbij onder meer ‘het slachtoffer een klap uitdeelde aan de bestuurder’, zijnde de verdachte. Op enig moment zijn inzittenden van de auto naar de auto teruggierend en in de auto gaan zitten met afgesloten portieren waarna [betrokkene 1] met zijn vuist een raam van de auto heeft ingeslagen.

In zijn overwegingen, zoals onder 2.3.2 weergegeven, ligt besloten dat het hof slechts de vernieling van de autoruit heeft aangemerkt als een wederrechtelijke aanranding die voor de beoordeling van het beroep op noodweerexces van belang is. Zonder nadere motivering valt echter niet in te zien waarom het kort daarvoor door [betrokkene 1] tegen de auto en tegen (onder anderen) de verdachte gebruikte geweld niet ook kan worden aangemerkt als een

wederrechtelijke aanranding. Mede daarom is de overweging van het hof dat ‘de reactie van de verdachte (...) zodanig disproportioneel [is] dat hem geen beroep op noodweerexces toekomt’ niet zonder meer begrijpelijk. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:971

Zaaknummer: 12/05902

Wetsartikelen: 41 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Inbeslagname – Het oordeel van het hof dat het veiligstellen van het vaartuig door de Dienst Binnenwaterbeheer van de gemeente Amsterdam niet kan worden beschouwd als een inbeslagneming ten behoeve van de strafvordering, is onbegrijpelijk in het licht van de vaststelling van het hof dat het vaartuig ‘op verzoek van het Team water van de politie naar aanleiding van een aangifte van diefstal (...) door voornoemde gemeentelijke dienst naar de bewaarhaven [is] overgebracht’.

Het middel behelst de klacht dat het oordeel van het hof dat geen sprake is van een inbeslagneming als bedoeld in artikel 134 Sv, ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 134 lid 1 Sv luidt: ‘Onder inbeslagneming van eenig voorwerp wordt verstaan het onder zich nemen of gaan houden van dat voorwerp ten behoeve van de strafvordering.’

Het oordeel van het hof dat het veiligstellen van het vaartuig door de Dienst Binnenwaterbeheer van de gemeente Amsterdam niet kan worden beschouwd als een inbeslagneming ten behoeve van de strafvordering, is onbegrijpelijk in het licht van de vaststelling van het hof dat het vaartuig ‘op verzoek van het Team water van de politie naar aanleiding van een aangifte van diefstal (...) door voornoemde gemeentelijke dienst naar de bewaarhaven [is] overgebracht’. Het middel is terecht voorgesteld.

Met het oog op de verdere afdoening van de zaak merkt de Hoge Raad het volgende op. Het beroep is gericht tegen een beschikking die is gegeven op het klaagschrift van de klager dat – onder verwijzing naar artikel 552a Sv – strekte tot teruggave aan hem van het vaartuig. Een op dat klaagschrift geplaatst stempel houdt in dat het op 4 maart 2009 is ingekomen op de griffie van de Rechtbank Amsterdam. Het hof heeft vastgesteld dat het vaartuig op 28 februari 2008 aan [betrokkene 2] is teruggegeven. Indien komt vast te staan dat de klager de beslagene is, moet ervan worden uitgegaan dat geen toepassing is gegeven aan artikel 116 lid 3 Sv. Onder die omstandigheden moet het ervoor worden gehouden dat het onderhavige beklag het

rechtskarakter heeft van een beklag omtrent het voornemen van de officier van justitie om in afwijking van de hoofdregel van artikel 116 Sv de inbeslaggenomen voorwerpen aan een ander dan de beslagene te doen teruggeven, alsof deze teruggave nog niet had plaatsgevonden (vgl. HR 30 januari 1996, ECLI:NL:HR:1996:AD2480, NJ 1996/526).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:964

Zaaknummer: 11/05394

Wetsartikelen: 134 Sv

RECHTSPRAAK

Herstelbeslissing – Het oordeel van het hof dat het gebonden was aan de ‘rectificatiebeschikking’ van 17 september 2010, is onjuist. In aanmerking genomen dat in de beschikking van 19 november 2007 is bevolen dat het beroep van de verdachte buiten behandeling wordt gelaten, heeft het hof de verdachte ten onrechte ontvangen in zijn hoger beroep. Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte in zijn hoger beroep heeft ontvangen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het is de feitenrechter in strafzaken toegestaan een zogenoemde herstelbeslissing te geven indien de oorspronkelijk gewezen beslissing, kort gezegd, een onmiddellijk kenbare fout bevat. Het gaat hier om een zelfstandige, niet in de wet verankerde en beperkte mogelijkheid voor de feitenrechter om een in zijn uitspraak voorkomende kennelijke rekenfout, schrijffout of andere kennelijke fout die zich voor eenvoudig herstel leent te verbeteren. Dat brengt mee dat de feitenrechter slechts in evidente gevallen gebruik kan maken van de bevoegdheid het dictum te verbeteren, mede met het oog op de richtige executie van de uitspraak. (Vgl. HR 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478, NJ 2012/490.)

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is het oordeel van het hof dat het gebonden was aan de ‘rectificatiebeschikking’ van 17 september 2010, onjuist. In aanmerking genomen dat in de beschikking van 19 november 2007 is bevolen dat het beroep van de verdachte buiten behandeling wordt gelaten, heeft het hof de verdachte ten onrechte ontvangen in zijn hoger beroep. Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde hoger beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:963

Zaaknummer: 12/01730

Wetsartikelen: 358 Sv

RECHTSPRAAK

Beklag en beslag – Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij – met inachtneming van het summiere en voorlopige karakter van de beklagprocedure – het juiste toetsingskader heeft toegepast. Voor zover de middelen hierover klagen, zijn ze terecht voorgesteld.

De middelen klagen over de motivering van de beslissing van de rechtbank. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens de kennisgeving van inbeslagneming van 6 december 2012, die zich bij de stukken bevindt, gaat het in deze zaak om een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag. In geval van een beklag van de beslagene tegen een zodanig beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer de desbetreffende voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in verbinding met artikel 552f Sv.

Bij dit een en ander dient de rechter in aanmerking te nemen dat het onderzoek in raadkamer een summier karakter draagt en dat hij niet ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure mag treden. (Vlg. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654.)

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij – met inachtneming van het summiere en voorlopige karakter van de beklagprocedure – het juiste toetsingskader heeft

toegepast. Voor zover de middelen hierover klagen, zijn ze terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:976

Zaaknummer: 13/02654

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Benadeelde partij – Wanneer de benadeelde partij gebruikmaakt van de haar in artikel 334 lid 3 Sv gegeven bevoegdheid tot toelichting van haar vordering, treedt zij niet op als getuige. De door haar in dat verband – niet als getuige en evenmin onder ede – afgelegde verklaring kan daarom door de rechter niet worden gebruikt voor het bewijs van het aan de verdachte tenlastegelegde.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte de door de benadeelde partij ter terechtzitting in hoger beroep gegeven toelichting op haar vordering tot het bewijs heeft gebezigd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Met betrekking tot de bewezenverklaring heeft het hof voorts nog het volgende overwogen:

‘Met betrekking tot de vraag of het zwaar lichamelijk letsel, zoals onder 1 primair is ten laste gelegd, bewezen kan worden verklaard gaat het hof op grond van de inhoud van het procesdossier en het verhandelde ter terechtzitting uit van het navolgende.

[verbalisant 1] is door de verdachte in de rechter wijs- en middelvinger gebeten, zodanig dat hij daardoor bijtwenden aan deze vingers heeft opgelopen en zijn rechterwijsvinger is gebroken.

Ter toelichting op zijn vordering tot schadevergoeding heeft [verbalisant 1] ter terechtzitting in hoger beroep van 21 december 2012 onder meer verklaard dat hij door de bijtwenden en de vingerbreuk zes weken uit de roulatie is geweest, alsmede dat hij tot op heden nog steeds geen gevoel in het topje van zijn rechterwijsvinger heeft en dat dit ook niet meer zal terugkeren.

Het hof merkt op grond van het bovenstaande het letsel aan als zwaar lichamelijk letsel.’

Wanneer de benadeelde partij gebruikmaakt van de haar in artikel 334 lid 3 Sv gegeven bevoegdheid tot toelichting van haar vordering, treedt zij niet op als getuige. De door haar in dat verband – niet als getuige en evenmin onder ede – afgelegde verklaring kan daarom door

de rechter niet worden gebruikt voor het bewijs van het aan de verdachte tenlastegelegde.

Het middel klaagt terecht dat het hof dit heeft miskend.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging (de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel daaronder begrepen), alsmede de beslissing op de vordering van de benadeelde partij, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:974

Zaaknummer: 13/00498

Wetsartikelen: 334 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Verkort arrest – Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte zich met geweld heeft verzet ‘ten gevolge waarvan de opsporingsambtenaar [verbalisant 1] enig lichamelijk letsel (kneuzing rechterschouder) bekwam’, niet kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat de opsporingsambtenaar [verbalisant 1] ‘enig lichamelijk letsel (kneuzing rechterschouder)’ heeft bekomen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte zich met geweld heeft verzet ‘ten gevolge waarvan de opsporingsambtenaar [verbalisant 1] enig lichamelijk letsel (kneuzing rechterschouder) bekwam’, niet kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 05/703186-10 onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:960

Zaaknummer: 13/00533

Wetsartikelen: 365a lid 2 Sv